

לגרום למקים ומשקל y טוב יותר. לגבי המערך המוצע למשק: אני מסכים ברוב הנקודות מלבד הדברים שנאמרו לגבי האוטומציה ומסירי הגביעים. הייתי מציע (ומשה הזכיר אפשרות זו במאמרו), ללכת לאיתות ויזואלי. אני מדגיש שוב שאיתות ויזואלי זה מומלץ על ידי רק כאשר זמן הסרק מצוי למכביר ובוודאי במערך של 16×16 לשני חולבים.

ולבסוף – הערה למשה: כאשר מפרסמים הצעות לשינוי במערך נראה לי שרצוי לפרסם גם את שם המשק, וזאת בכדי שההתייחסות לכתוב תהיה מדויקת יותר.

ג. **משקל הקומץ** – ייתכן שהורדת משקל הקומץ תקל על החולב ועל הפרה. אך אני מסתייג מההצעה למשקים, שקומץ זה עדיף על האחרים. הכרזה כזו עלולה להביא לנהירה אחר קומץ קל כאשר עוד לא נסתיימו הבדיקות. עדיין לא הוכחה השפעתו, אם לחיוב ואם לשלילה, במידה מספקת. הייתי נוהר מלהסתמך על ניסוי שנערך בתקופה קצרה על מספר פרות נתון קטן. לדעת מומחים אחדים בעולם, ישנה אפשרות לרדת במשקל הקומץ, אך אין באמתחתם הצעה בכמה לרדת ואיזה משקל קומץ עדיף על משנהו. דרושה לנו עבודה יסודית כדי להצביע על כך שמשקל x יכול

סיום תצפית בבטנות קינגסטון

עזרא שושני, ה.מ.ב.

עד 800 שעות – בבטנות הופיעו סדקים ובליטות.
עד 900 שעות – בבטנות הופיעו סדקים ובליטות.
עד 1000 שעות – בבטנות הופיעו סדקים ובליטות.

לפיכך אני ממליץ להשתמש בבטנות אלו עד כ-700 שעות עבודה בלבד.

הבטנות נבחנו בקיבוץ ראש הנקרה. לאור ממצאים קודמים החלטנו לבדוק את הבטנות לאחר פעולה של 600 שעות חליבה. לאחר מכן נבדקו הבטנות כל 100 שעות. להלן התוצאות: עד 600 שעות – הבטנות היו חלקות, ללא סדקים ובליטות.
עד 700 שעות – הבטנות איבדו מחלקותן, ללא סדקים ובליטות.

לענין מכון החליבה מתוצרת ב.מ.

אפרי בלוק, עין החורש

הוותיק, מצא לנחוץ להגיב על סקירתי, ("משק הבקר והחלב" מס' 156), וזאת אף מבלי לטרוח ולראות את המכון, לרדת לעומק דרכי פעולתו ועקרונות החליבה שהוא מבטא. ברצוני לענות לו רק זאת – אני מתלהב, ועוד איך! צר לי שאני נאלץ "לעשות פרסומת" לציווד מסחרי מעל דפי העתון, אך בהיות הציווד מיצג אסכולה שונה וחדשנית של חליבה שאני מחסידה (ויש עוד חברות בארה"ב וביניהן – דה'לאוואל, קרובת משפחתה של "אלפא-לאוואל" השוודית,

1. ציפיתי לתגובות מעמות על המאמר המסכם את 8 חודשי העבודה הראשונים במכון החליבה מתוצרת ב.מ. ("משק הבקר והחלב" 155). אך קיוויתי שיבוא אדם, יתקוף את העקרונות לפיהם פועל המכון, יטען שבצורה אחרת הפרות נחלבות נכון יותר וטוב יותר, ושכל מה שמיחסים למכון אינו בזכות המכון כלל, אלא בגלל הממשק, מזג האוויר, ההזנה וכו'.
2. הופתעתי לראות שמוטק יוספזון, ידידי

שבמשקי השיא. דלקות עטין קליניות כמעט ולא היו – ונראה היה כי משהו "אוכל" את החלב שלנו. התוצאה הדהימה אף את הפסימיסטים המושבעים. תנאים כאלה אינם הוגנים לבדיקה ושיפוט ציוד חליבה חדיש – אך למרות זאת, בכוחות משותפים ובעזרתם המסורה של אנשי המכון הווטרינרי ולעתים אף בעידודם, שיפרנו את המצב במהירות גדולה יחסית, ואם נשווה את המצב אצלנו כעת לזה שלפני "המהפך", כשהצפיפות והבוץ בסככות עדיין נשארו כמקודם, ההזנה נשארה פחות או יותר במתכונתה הקודמת ורק ציוד החליבה ושיגרת החליבה השתנו בצורה בולטת – הרי שמתבקש לומר שאכן – היה לכך תפקיד מכריע בשיפור המצב (בנוסף לטיפולים האינטנסיביים). 3. היום, לאחר חלוף כשנה וחצי של חליבה במכון, אני משוכנע עוד יותר מאשר קודם בצדקת הגישה האמריקנית לחליבה, והתוצאות, לפחות מנקודת מבט של אנשי מקצוע, טובות מאוד. מספר הדלקות הקליניות סביר (לא יותר מ-4-5 בממוצע בעדר של 330 פרות). בדרך כלל תנובת החלב עלתה בצורה ניכרת וספירת החידקים או התאים מראה כי החלב בדרגה א'. מנקודת מבט של איש אחזקה, אין ספק שהאמינות ומיעוט התקלות והטיפול אכן מאפיינים את הציוד הזה ונטל כבד ירד מאתנו בכל הנוגע לכך.

הפועלות בעיקר לפי אסכולה זו). אני משתמש בשמה של החברה כדי להביע את דעתי ולנסות ולפקוח עיניים לעשה בעולם הרחב. בהזדמנות זו ברצוני להודיע כי בקרוב נוכל לפרסם תוצאות מוסמכות ומבוקרות של מצב העדר אצלנו, וכן סיכום טכני של תקופת ההרצה אותו יכין עזרא שושני (ה.מ.ב.).

ושוב למוטק, לרם שגיא ולאחרים:

מעולם לא טענתי ולא חשבתי שציוד חליבה בלבד, ויהיה הטוב ביותר, יכול לפתור את בעיית דלקות העטין ולשפר את התנובה, ואני מקווה שלא כך התרשם הקורא. מה שאני חושב ומאמין הוא, שתנובה תקינה ועטניים בריאים הם תוצאה של מכלול שלם של גורמים ותנאי ממשק, שרק בשילובם המוצלח, ועל פי החוליה החלשה שבהם, ניתן להגיע להישגים. מצד שני, אני בטוח, שלציוד החליבה יש תפקיד מכריע בין שאר הגורמים, מהיותו קרוב, אינטנסיבי והקבוע ביותר מהבאים במגע עם הפרה, ומשום השפעתו ההרסנית, יוצרת האכף (stress) אם אינו תקין. על שאר הגורמים מלבד ציוד החליבה יש לי דעה ברורה ומגובשת.

לדעתי, אשמים במצב הקשה השורר בעדרים רבים (מבחינת דלקות ומחלות עטין) כלכלנים ומדריכים אשר בזמנו, בעת הגדלת העדרים המסיווית (1968-1970 בערך) יצאו בהכרח שהמקום הזול ביותר לפרה הנוספת הוא המקום המושג ע"י ציפוף העולים והגדלת תפוסת הסככות הקיימות. צעד זה, לדעתי, היה צעד גדול אחורה וגרם להתפשטות מחלות עטין כרוניות ותת קליניות בתוך העדרים. מחלות עטין אלה גורמות מטבען לפחיתת חלב באחוזים ניכרים, מבלי שנראים סימנים אחרים על הבקר. צריכת המזון נורמלית אך נצילותו גרועה.

אנחנו למשל, הגענו ל"תגלית" המרעישת שעדרנו נגוע באחוזים כה כבדים, בדרך כזו: הזמנו את אנשי המכון הווטרינרי והסברנו להם מדוע אנו רוצים לבדוק את כל העדר בבדיקה בקטריוולוגית. אחת הסיבות העיקריות – טענתנו שחסרים לנו כ-2,000 ליטר חלב לפרה בשנה. ההזנה הנהוגה במשקנו היתה דומה לזו

התאחדות מגדלי בקר

משתתפת באבלו של

אורי לבון

במות אביו ז"ל